

איזתו מקומן

המות אין מער ניט ווי א הכנה צו עבודה הלב, ווייל מוז שליט על הלב בעבודתו, אבער די עבודה עיקרית אין עבודה הלב, וויאז אוי אין געווען סדר פנימי בא הסידים, אז מען האט פארבראכט, און דער חסידישער פארבריינגען האט זיך אפגעשפרינגלט אין עבודה והמלה און אין תקון המדות.

לקטני דיבורים חייג עי תפח

ז. טשאת הצבור והיחיד:

ויען הוד כיק אממיר הרדק האט מיט מיר געלערנט דעם פרק נ"ג פון תניא, האט ער עס מיט מיר געלערנט דריי וואכן, און האט מיר געזייטן איר זאל זיך דורכלערנען אלע עבודות הצבור וואס אין געווען אין בית המקדש.

— קרבנות יחיד, — דאס אין א עבודה פרטית.

נאכדעם האט דער טאטע מיר מבאר געווען אלע די עבודות, ווי זיי זיינען אין נפש האדם. און האט געזאגט: דעם כוון גדול מאכט דער רבי.

סי המאמרים תשי"א עי 277

מכתבו עם ההצעה עדמיש בקונטרס תגריש ה' תשי"א עי רעה: דעם כוונתו מאכט דער רבי, והשארתי — בהערתו שם — בפ"ע קצת הכוונה כוון, ורצוה לכאן זה עדמיש בעבודתי (להמגיד מקאוניץ) במאמר לזוה"ש שהצדדיקים מלימים בקדושתם את הכוונת והש"י.

לא ניל כי עתה אין לנו כוונת ואם לשי"ק כוונתו — עיקר חסר מן הספר. ולפי"ד הכוונה, שכל העבודות ביאר כיק אדמיר (מורה"ש"ב) ז"ע מה המה עתה בעבודת האדם שצריך לפעול בנפשו, וכשהגיע לעניי כוונתו אמר, אשר להגיע למען מדרי"ג כוונתו בנגונע לעבודה הרוחנית תני"ל, זה מאכט דער רבי, ויק אח"כ יכול האדם הנפעל לעבוד עבודה כוונתו ברוחניות.

ואם וזתי הכוונה, הרי שני חודשים הפסיים ברכב, א) שכא"א מחזיק גם בעבודה כוונתו — כמובן ברוחניות (ראה אמריק ספי"ט: לבד מצות התלויות במילד, ולא חשיב כוונתו ויעין ג"כ שער הגלגולים הקדמה י"א טו, שלי"ה חלק תשיב"כ בתחלתו, תולדות יש"ב בהקדמה) ב) שזא"א לו להתחיל בעבודה זו עד שמתחלה יטייעה להעשות כוונתו — ועצ"ע.

אורות קודש כיק אממיר שליט"א חיד עי שלג

ח. עלה בכבש ופנה לסוכה, ונא לו לקרן זרומיית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית זרומית:

(א) עיני העבודה לכבוש את יצור מגלה כחי, הסוכה:

דכבש הוא מלשון כוכש, דכעבדה הי"ע כוכש את יצרו, וזוהו איהו עבור הכבוש

אור התפלה

מדריגות שבלב — חיוניות הלב און פנימיות הלב — נאר בלויז מיט חיוניות הלב: פנימיות הלב דארף מען ניצן נאר אייקי עניינים פון קדושה"א.

און דא אין רשי"ט מוסרף אז דער בדר האיטור פון, לא תעלו עליה עולה רמזתה גרי"ט, וואס אין עבודה רוחנית בנפש האדם מיינט עס אז מען טאר ניט ניצן פנימיות הלב אויף עניי העולם, אין — המזבח מקודש לדברים הללו בלבד (וכמילא) ולא לעבודה אחרת"ט. אז די עניי העולם (אפילו ווען זיי זיינען, "לשם שמים" און אפילו באופן פון "דעות"ט) דארפן זיי אוי, "וויי"ט פון פנימיות הלב, ביז אז מען זאל זיי גארניט דארפן שולל זיין — ע"ש ווי מ'דארף ניט שולל זיין אז א הכמה קען מען ניט אנטאפן מיט די הענט"ט: (וואס דער עצם שולל זיין א געוויסע זאך, דאס גופא ווייזט דאך אז די זאך האט עפעס יע א שייכות נאר מ'דארף זי שולל זיין"ט), נאר אז זיי זאלן ממילא זיין משלל פון פנימיות הלב: דורך דעם וואס די פנימיות זיינען אין, מקודש לדברים הללו בלבד"ט, ער אין פאר איינציקט מיט תורה ומצות בתכלית היחוד (אין אז אופן פון, בלבד"ט) — אין ער ממילא ניט שייך צו עפעס אנדערש — אפילו ניט צו א זאך וואס רופט זיך, "עבודה" — ווייל דאס אין אז "עבודה אחרת"ט.

לקטני שיתות חייג עי 185 ואילך

(ה) כמו החילוק דעבודה עי"פ שו"ע ועי"פ חסידות:

א שולתו עירור איר, דאס אין די עבודה פון מוכח החיצוני, און חנוך מוכח הפנימי, דאס אין דער חנוך החסידים.

ביידען, עבודה הקרבנות (מוכח החיצוני) און עבודה הקטרת (מוכח הפנימי) זיינען עבודת החסידים, נאר דער חילוק אין צווישן עבודה המוח און עבודת הלב, התפעלות המוח און התפעלות הלב.

בא חסידים האט עבודת הלב אלעמאל פארנומען דעם גרעסטן ארט, די עבודה

18) ...א"א שמי"ט צירי ב' לעבודת הכירוריים וכחי מוכח החיצוני, שפמנו זדמא וזו פמיאם גחלים לחושות וזו נחמים ע"י מוכח הפנימי (רמב"ם בהל' תמידיו ומספני פ"ב הי"ד), כי וזו חקוטה שעיני מחעלה אויך תשמה לישועה האפיקי ממש (ראה אורית שמעני עי אוחתי).

19) תפוח ל' ג.

20) ...בכאן בירור לחקודת האדם יש בקדשי קדשים גם מקודשת קדשים קלים (ונפקים בנורר מקודשת קדשים קלים (אחיל שאין בזה הבחנה דחלך אחר לשון בניא) וכו"מ).

21) שער היחוד והאטונה פ"ט (פ"ב).

22) רבדוגמת הידוע (ראה ד"ה תכלית חכמה תרפ"ט פ"ב) שיריעת השלילה שייכת זדמא בכחי הסוכה, ולא בעצמות אוריים, וראה שערזוהיא שם: "לא שייך כלל לומר בו שאי אפשר להשיגה", עיי"ש.

23) בהמשך השורה מכאן דבפנימיות הלב גופא ב' די דוגמת: "הארת נקודת הלב", כחי ח"י, שייך עי"פ לכחות הגלגלים, וישם ציריכים לשלול עיני העולם: "יעצמות נקודת הלב", כחי היחוד, שעניי העולם מושללים ממנה בדרך ממילא.

*) ראה לער חרדי מקבל ס"ז סי"א, תפח"ל.

אחרון ברית מל"ח שמערכ העוללות כנ"ל, ואז אח"כ כשיגיע למדינתה ויברמית יש לו דירה בקודש. ברמות מרחית וממילא יורה עליך אור הגדול צח ומצוחצח.

אור תורה להח"מ ע"מ

ט. שירי הזם הי' שופך על יסוד זרומי - הטעם:

ושירי הזם הוא כה"ל נצח, כי דם נקרא נצח כמ"ש וזו נצחה על בגדי ועיני בקה"ל מע נצח ז' ע"ש. (והיינו מה שיש המתלה בין הגשות דממות בהקדו הוה, ובשירי הזם. והוא בהגשות דממות כתיב מתלה לפני ה' שהוא מערב ואח"כ אל פני המזבח שהוא דרום, ובמנחות פ"ה מ"ז אתמר והגשה במערב, ובשירי הזם אתמר כ"פ איוהו מקמו על יסוד דרומי, אלא שיסוד דרומי הי' סמוך לקדו, והוא כי מוכן שכשהוא עומד לנגד הקדו ימינו הוא לצד דרום ושמואלו הוא לצד מערב, הנה מנהג שהיא כהוד, שהוד הוא משמאל כתיב בה מקדום לפני ה' מערב, שהוא בצד שמאלו. ושירי הזם שהוא נבצח אתמר כו יסוד דרומי שהוא בצד ימינו, וכמובן).

לקוטג לוי יצחק זבתיס רבה

י. ונאכלין לפנינו מן הקלעים לזכרי כהונה:

- ע' לקמן סוף ע' תצו ואלך בארובה.
- י"א. ליום ולילה על תצות:
- ע' לקמן התורה ס"ג.

העולה

הטעמים: א. העולה וא' ל' על ה', ולכן מכפר, ב. א. הויט שאו זר"ד, ג. בחמה ציל עולה ורק אח"כ שליט, ד. ע"י נמשך לו אח"כ, שלמים"ן, ג. אשמות, ג. אשם גזילות ד', אשם שפחה רחופה, ה. אשם תלוי וא' מקום שחטו, ב. כשדעו לו שלא חטא לפני שחטו, ג. חזון דיעות תנ"ל, ד. עולה ביוקר יותר מחטאת, ה. צירי והעוררות תשובה יורה מחטאת, ו. מכפר על פגם גדול יותר מחטאת, ז. ענין שאדם עושה שלא מדעת מורה על עצם החטו, ח. טעם שהנ"ל מביא דוגמא מספק חלכ ספק שינו, ט. חומר הענין דספק אסורי, י. דיני שמות ובצב נפש האדם, י' ונאכלין לפנינו מן הקלעים לזכרי כהונה, ז. ליום ולילה עד תצות.

א. העולה:

- (א) ל' על ה', ולכן מכפר:
- ע' לעיל איוהו מקומו ס"ב סק"א.

את יצור, דלא מביעי דדחי' לא הוי עבודה מעליהא אלא דגם שבירה אינה עבודה כא' כובש דאז נתברר כל חלקי הטוב שבו, והכובש את יצור נקרא גבור ליהונו ארז אפים, וארז אפים בניגמין קרוב, ואמרו"ל עלה בכבש ופנה לטוב, דבכל על' ועל' שעולה בכבישת יצור הנה בוח הוא ממשך גילוי אור הטוב, ולכן העולות הן כבשים שממשיכים גילוי הטוב, דדוקא עלה בכבש או ופנה לטוב.

ס' תמאמרס קונטרסים ח"ב ע' 752

(ב) כבש - דרך כבושה, טובב - קבלת עויל:

וכן אמר מורי פנה לכבש כבש דרחמנא הוא ענין דרך כבושה כה"ל תצנע לכת ולכבש עצמו ופנה לטובב כע"כ כה"ל קפיעו"ש שהוא א"ל כ"י. מאמרי אדמו"ר הנחת הרי"ע ע' נד

(ג) בירור הנר"י' שנקי' צפוני ענין עבודת עלה וכו', ועי"ז נעשה מעורבות ל' עורבות:

עלה בכבש, או מען ווערט א' ביטול העכער, ופנה לטובב, מי קאקט זיך צו וואס טוט זיך ארום זיך, ובא' לו לקרן דרומית, אוז מי ווערט וואריל מער. איז מורחת, ווערט לכבשנער, איז מורחת צפונית, לעילייט דאס אויך איז נפש הברמית, דער יצר הרע, אז מען איז מברר דעם יצח"ד איז צפונית מערביט, ווערט דערפון א ערבות ומתקוח למעלה.

ס' השחרות תשי"א ע' 87

(ד) דרומית - זירה, מזרחית - צפונות - העלם, מעורבות - עירוב:

וזה א"ל הרמו כמשנה, עלה בכבש וכו' לו לקרן דרומית מזרחית, פ"י עלה בכבש כי כשהצדיק במעשיו הטובים עושה עליות העולמות בכביש לשון דרך כבושה וסוללה לעלות למעלה אמר חולת עליותו תהא שיבוא לו לקר"י שהוא מדת המלכות. כי בואת יבא אהרן אל הקודש פנימה מעלה מעלה, עד מדרגת העליותים.

ואמר דרומית פ"י דרומית לשון זירה שהוא יישוב ולא מדבר, והנה כשהוא עדיין במדרגה זאת הוא מזרחית, פ"י שהיא מדמה בעצמו שיש לו איות אור מלמעלה, אבל אנו כו' בו זהו רק שער שהצדיקים יבואו בו, אבל אם יעלה יותר יהיה מזרחית צפונית וזיחת האר שויה נזמה לו שיש לו נצפנה ממנו, וזהו צפונית, כי בהתקדמות יותר אל הש"ו והמדרגות יותר למעלה נתשר אורן ידוע שאפילו כהר וכ"ל וכו' הוא נחשב בעצמו לאין בר'אות ובהשיגו רוממות הש"י ואח"כ מתחמם ענה גדולה שאינו נחשב אלא למי' עובד ועולה יותר עד שהואר הצפון והחשך ממנו, ישיג למדת מערכי"ת שהוא מדת

תצו

ונאכלין כו'

א. כהנים אוכלים ובעלים מתמכרים:

לאכל הכהנים קדשי קדשים במקדש שנאמר ואכלו אותם אשר כפר בהם וגו' בסדר תצוה (שמות כ"ט ל"ג)... וזיל החינור מצוה ק"ב כלל הדבר כל בשר קרבן החטאת והואש היה נאכל לוכרי כהונה בעורה כו' ובאכילתו זו משלים כפרת המתפר כמיש ר"ל כהנים אוכלים ובעלים מתמכרים (פסחים כ"ט ב.).

ב. אכילת מזבח:

והבינו זה הנה ארו"ל ע"פ ואם האכל יאכל (ויקרא ז' י"ח) בשני אכילות דכתוב מורה אחר אכילת אדם (ר"ל אכילת כהנים) ואחר אכילת מזבח (ובת"א י"ג ב.). והענין הוא דאכילת מזבח שהיו מקריבין הבהמה עליו ואש שלמלה יורד ואכל קרבניו כמאר"ל בדמות אר"י ה"י יורד ואכל קרבנות כו' (ע"י יומא כ"א ב.) והיינו בתורת הגירויים, שממכררים הניצוצים דתתו שנפלו דרך שבירה לנוגה דביי"ע ומתעלים לקדושה שנבלעים במיל דאצי מקור דביי"ע וכמיש מלכותו מביי"ע (תלים קמ"ה י"ג) שמיל דאצי נשפלים בכ"ע לברר בירורי נוגה כמיש ומתו טרף (משלי ל"א ט"ז) ואמת הניצוצי נכללים בה וכמיש כוזה ענין אלק טוריין דאכלה לון בהמה רכה וכמיש ה"י ענין קרבן הבהמה שנלקחה מנוגה ע"ג מזבח החיצון שהוא מל' דאצי המתלבשת בביי"ע (כמיש מצוה צ"ה פ"ג) ומתניצוצות האלו נעשו סוד מיין דנוקין וזהו ענין אכילת מזבח ואח"כ יורד המ"ד דאצי לכורך בירור אמיתי עד שירדו אלהות ממש כמיש במ"א (ע"י מצוה רע"ח).

ג. אכילת אדם:

אבל אכילת האדם הוא להמשיך מבחי האדם דלעילא דאצי. שלל הכנס דמות כמראה אדם דהיינו בחי' דאי' שוני' אדם שכלול מרמ"ח אברים דמלכא חש"ה גידים וכאשר צריכים להמשיך השפע מבחי' אדם דלעילא ולמטה מוכרח להיות התאחדות ל"ל דודגמא זו ממש והיינו שיאכל אדם שלמטה דוקא כי אדם נעשה בדמות וצלם העליון במישי נעשה אדם בצלמנו (בראשית א' כ"ז) (וכוה דוקא כי הוא דוגמתו ושא שרובו מתחזקים במישי כוזה אנפוי דמלכא נהירין וכמיש בבבארי הוה ע"פ התוספתא בשל"ג נ' ע"א) ולכן ע"י אכילת האדם שלמטה יגרום אכילת אדם דלעילא והיינו שמישכו השפע מצעומת אור א"ס ב"ה לתוך האדם דלעילא וא"י ממילא יומשך השפע מאדם הג'ל שהוא ז"א למטה בביי"ע וכמיש במ"א בסידור ע"פ ברוך שאמר משל לון כמו הברית כשמתמלאת על כל גזרותיה ממילא נשפך מתוכה ע"ש.

ד. טעם שנאכלין לכהנים זקא:

ע"י בסעיף שלפניו.

אור התפלה

תצו

אז איינער פון איין ריל בריינגען א קרבן, איז דער דין פון א קרבן, איז ווי עס שטייט וייטער איז פסק. פאר ואס שטייט עפעס אדם כי יקריב מכם קרבן ל', אלא דער טייטש איז, אדם כי יקריב א מענטש זאחל וערין געהענער צו אלקות. ער זאחל וערין העכער און איידיעלער. איז מכם קרבן ל', דאס ווערדיט זען איז דעם מענטשין אליין, יעדער מענטש האט די כחות און די מעגליכקייט אייך וערין איידיעלער און העכער... און דאס איז דער ענין פון קרבנות וואס דער מענטש וערט געהענער צו אלקות.

י' תמאמים קונטרסים ח"א ע' 100

ובהעלות אהרן את הנרות

מ"ש מחזיק לפרוכת כו' יערוך אותו אהרן וכתיב ובהעלות אהרן כו' דפי' יערוך אותו בעבודה היא להיות העבודה דבחי' מוחין ומדות, והענין דהנה יערוך הוא ל' סידור וכמו שת"א יערוך יסדר כו' וגם ל' ערך וכמו ואתה אנשי כערכי וה"מ ע דמיון וכמו שתרגם כערכי דדמי ל', וכח"י זו בנפש שיהי' כבחי' אדם אדמה לעליון והיינו ע"י הדבק במדותיו כו' שוה העבודה בעשר כחות נפשו להיות בדמות שלמע' כו', וזהו ג"כ ענין הסידור היינו סידור ע"י שבנפש לגבי למע' לקשר תביד שבנפשו אל תביד שלמע' והיינו ע"י התורה כו' (ר"ל ג"כ ע"י השגה והתבוננות באלקות כו', ואפשר זהו ככלל הדבק במדותיו כו') ומחודג"מ שבנפשו במחודג"מ שלמע' כו'. גם ענין ערך חן המדות ש"ע שכל שבאין בדרך ע"י מן השכל יודיע שכל עולו יש לו ערך וחס עם עילתו כו'.

אבל ענין ובהעלות אהרן ה"מ האדיר שלמע' מן השכל והיינו שהאדם נעשה כבחי' מאד כו' וה"ל העלאה לבחי' עצמות אוא"ס שאין ערוך לו וכמיש במ"א בענין אליו ולא למדותיו כו', וידוע דכנש ג"כ כבחי' המדות שלמע' מהשכל איז שם ענין ערך כו', אמנם גם לפי הג"ל עצם העבודה דמוחין ומדות הוא באדם מכם עצמו וביגיעתו להיות דבק במדותיו כו', ורק שאהרן המשיך כח ע"י הערכת הנרות אבל העבודה היא מכם עצמו דוקא כו'.

המשך יבטי של ר"ה תתס"ז ע' קכ

ונאכלין לפניו מן הקלעים לזכרי כהונה

השע"פ פ"א: א. כהנים אוכלים ובעלים מתמכרים, ב. אכילת מזבח, ג. אכילת אדם, ד. טעם שנאכלין לכהנים זקא, ה. כונת האכילת, ו. ברכת האכילה, ז. ביאור תי"ל, ח. טעם שנאכלין לכהנים זקא, ט. טעם שאוכלים מעומד, י. ענינו בזמן חוה.

Handwritten notes at the top of the page, including "ע"י בסעיף שלפניו" and other illegible scribbles.

תצט

ונאכלין כו'

מספר כמה מלי' מלי'אן טיפס' עם כדאי' בגמ' (הוריות י' א') על שיוכל לשער כמה טיפס' יש בים ואי' עם מצד הריכוי יש להם ערוך עכ"פ).

אבל למעלה אין בתי' זארה אלהי'ת הנמשכת ממנו בהשתלשלות אין לה ערך וחס לעצמות המצטרף הנשגב לכד' ואינו ממהותה כלל כמאמ' אלי' ולא מכל אינו מדות איהו כלל כי קמי' ית' אצי' ועשי' שיש למש' שהפלאותו על שניהם בשורה (וגם לעני' הריכוי ומיעוט אין ערוך ממש ולא שיהי' הריכוי בגדר מספר אלא כלא ממש חשיב' וכמי'ש בלקי"א (פמי"ז) שזהו פ"י אין ערוך כו').

והנה בתחלת הכריאה ה"י המשכה זו מהמאציל ית' להיות סדר ההשתלשלות והתהוות הארה מצומצמת הנ"ל ממילא ומצמק' כי לא ה"י עדיין מי שיעורר כמי'ש ואדם אין לעבוד כו' (בראשית ב' ז') אלא שנתעורר מעצמו מצד כי הפג' חסד הוא' אבל עתה צריכים להצטא' מיש' כדי להמשיך ממנו ית' בבחי' הארה שבהשתלשלות כסדר תוספת מרובה על העיקר.

א לואת' הוא אכילת' אדם/שלמטה את הזבח שבוה מעורר אכילת' אדם העליון ר"ל שממשיך תוספת אור חדש מאי' ב"ה להיות נמשך לתוך אדם העליון שהוא הארה שהשתלשלות שכבוא בו אור חדש מתחזק בתו, ונקי' אכילת' אדם עדי'מ' (דהמשכת אור חדש זה הוא דוקא ע"י אכילת' כשר הזבח שכב' נבר' ונעשה מ"ז שאין עולה וממשיך מ"ז ממקורו דכלא' להאדם כמי' אר' כדי לעורר כ"כ למעלה צריך לברכה תחלה.

וע"י מוכיכים תחלה קודם אכילת' הזבח להמשיך ע"י הברכה ממקור כל החיים בחי' עצמותו ית' שישפיע השפע לתוך האדם העליון ומה גם שיהי' לנו הכח והיכולת הזה שע"י אכילת' האדם הזכה שלמטה בשר הזבח גשמי יעורר אכילת' אדם דלעילא שגם לואת' צריכים להמשיך הארה מלמעלה למטה וחי'ש בנוסח הברכה שם ומלכות דוקא כדאי' בברכות מ' ע"ב שכל ברכה שאין בה שם ומל' אינה ברכה בחיית' כי המשכת' הוארה למטה על גפש האדם מצטרף להמשיך ע"י הנוק' מל' דאצי' שהוא מקור דבי"ע.

וע"י אנו אומרים ברוך שיומשיך האור לכחי' מלך העולם דוקא וממילא שממש יאר' למטה כמי' ואו אקבי' וצונו ל' צוהא והקשרות שאו רי' לנו והקשרות להמשיך ע"י אתעדל' של המצוה את האתעדל' ע"י כפי'.

ו. טעם שנאכלין לזבחים זקא:

וכה מוכר מה שהי' הנשר דחסאת ואשם נאל' לזכרי' כוונה כדי לגרום אכילת' אדם דלעילא שהוא הי"א עלא דדכורא כדוע.

ט. טעם שאוכלים מעומד:

וגם הי' אוכלים מעומד כפי' ביטול כי כל המשכה שבאצי' הוא כפי' עמודה

ה"י
כ"ז
כ"ח
כ"ט

אור התפלה

תצט

ה. כוונת האכילה:

אר' תחלה צ"ל אכילת' מוכה להקריב החלב דים ע"ג המזבח שפצטור' הבהמה דגמה להתברר תחלה ליפד' מן הרע עכ"פ ולהעלות לקודשה עד שיקרא' מ"ז כמי' ואח"כ כשנשא' בשר' הזבח שגם הוא כבר ע"י בירור' ה"ל' או כשהוכהים אוכלים אין אכילתם ע"י בירור' לבר' הטוב מזה"ע (כמו בשארי' אכילות' הצדיקים) מאחר שכבר נבר' בו' אלא הענין שאוכלת'ם הוא כבוונה אחרת/והענין שלפי' שכבר נבר' הכשר אור' יש כח בהם שע"י אכילתם ימשיכו ג"כ להיות אכילת' אדם דלעילא את המ"ז שנבר' ע"י המל' וצ"ל אכילה זו נקי' המשכת' מי' מזי'א ולמטה בנוק' ובעלמ' תחאין דבי"ע אר' באמת' אי' לז"א להשפיע כ"א ע"י שיקבל' תחלה מעצמות א"ס ב"ה שהוא מקור כל ההשפעות והמשכה זו כ"א מעצמות א"ס הוא הנמשך לו ע"י אכילת' א"ת המ"ז כי שרשו בעלה לעורר כא"ס חוה' הנקי' אכילת' אדם שנמשך כח' (כאדם הנ"ל מעצמות הא"ס וא"כ נמשך מהאדם העליון למטה כפי' וכ"כ נעשה ע"י אתעדל' כמה שהוכה' אוכלים שכמי' נעשה למעלה אכילת' אדם העליון.

ו. ברכת האכילה:

לכן תקנו חז"ל לבר' אקבי' על אכילת' הזבח (ע' רש"י פסחים קפ"א א ז"ה ברכה). כי הברכה היא המשכה מעצמות אור הא"ס לאדם דלעילא הנ"ל ומה גם שאיננו להמשך תחלה כח יעוץ מלמעלה שיהי' כח בהכנה לעורר ע"י אכילתו כשר הזבח גשמי אכילת' אדם דלעילא הרוחני.

ז. ביאור הנ"ל:

וכיאר' הדבר בהיות ידוע שעצמות המאציל ית' הוא מרומם לכד' ואין עורר' אלו שכל השתלשלות העולמות כולו מרומם המעלות עד סוף כל המדינות וכללן בחי' האדם העליון הנקי' ז"א שהוא הארה אלהי'ת להיות מקור החיות לבי"ע כ"י כולו כלא חשיב' קמי' ית' שכשילים בתכלית' כטפה לגבי' ים אוקיינוס שהטפה א' הנמשכת ממנו היא כטילה במציאות לגבי' הים אוקיינוס עצמו הטוב כל העולם כמה אלפי' פרסאות שנוצצו בו ריבוא רבבות טיפין כאלו שילאה שכל האדם לשער הריכוי המופלא כמנו כן ויתר על כן הוא עורר רבבות הנמשך ממנו ית' להאיר בבחי' השתלשלות העולמות כולו אשר מכללו הוא גם ההארה הנקי' אדם דאצילות (ע"ש הייתה מקור לבי"ע ע"י תבי' שבוהו נבר' העולם וכו' עולם חסד יננה (תלים פ"ט ג') כמשפט' יעמיד ארץ (משלי כ"ט ד') ורחמי' על כל מעשיו (תלים קמ"ח ט') וכו') לגבי' עצמותו ית' שהמשכות ממנו ית' הוא רק כמו טפה א' מים אוקיינוס ויותר על כן רחוק העורר בנייהם עד שאין המשל דומה לממשל' כי הטפה מאוקיינוס אף שהיא כטילה במיעוטה בים הגדול הכולל חלקים וטיפים כאלו אין מספר אע"פ אז זה אלא לענין הריכוי ומיעוט אבל מצד עצם מהותם הרי יש להם ערך ששניהם מודת א' והוא מים (רק שזה רכ' זהו מעט וגם הריכוי יש לו

דערפאר דארף מען דאווענען מיטן פנים צו ארץ ישראל, "והתפללו אליך דרך ארצם",
און אין ארץ ישראל גופא, מיטן פנים צו ירושלים, און אין ירושלים גופא — צום מקום
המקדש.

לכאורה איז עס אינגאנצן ניט פארשטאנדיק: צוליב וואָס האָט מען געדארפט
פארבינדן "עבודה שבכל ה' תפלה", וואָס זי איז אן עבודה רוחנית, מיט אַ מקום גשמי
און וואָס איז מוגבל ומדוד אין גשמיות?

אפילו את'ל איז קרבנות בגשמיות, וויבאלד זי זייער עברה באַשטייט אין דעם, אַ
דער מענטש זאל מקריב זיין אויפן מזבח אַ בהמה גשמיית און וואָס זי איז מוגדרת
בכמה תנאים: אויך די המשכה מלמעלה וואָס האָט זיך אויפגעטאָן דורך עבודה
והקרבנות איז געווען פארבונדן מיט גשמיות: מען האָט געזען בעיני בשר ויז סאין, "ותצא
אש" אראָפגעקומען און אש מן השמים און, "ותאכלה", אויפגעצעסט" די קרבנות. אין
וויבאלד זי איז די עבודה און סיי די המשכה דורך איר זיינען געווען פארבונדן מיט
ענינים גשמיים, איז פאראן אן אָרט אין שכל צו זאָגן אז מען דארף דערצו האָבן אַ מקום
גשמי ומגודר דוקא.

הגם אַ דאָ פאָדערט זיך נאָר ביאור, פאָרוואָס זאל די המשכה דורך עבודה
הקרבנות ניט קענען זיין אויף אין אן אנדער מקום גשמי ומגודר, וכפרט אז מיר זענען
דאָר, אַז אינאָדער עס זיינען אסור געוואָרן די כמות, האָט מען געטאָן די עבודה הקרבנות
בכמה מקומות אין דער זעלבער צייט.

אַבער תפלה איז דאָך אינגאנצן אַן ענין רוחני: ניט נאָר האָט דער מענטש דאָ ניט צו
טאָן מיט אַ גשמיות/זייער זאָך (אויסער ווי מיט זיך) נאָר ער דארף מקריב זיין זיך אַליין
צו דעם אויבערשטן, דערנעבעטערן זיינען כוחות און חושים: צו דעם אויבערשטן, דורך
זיין אויבערבען זיך מיט זיין תפלה און בקשה צום אויבערשטן: אויסער דעם, איז ביי
דעם מענטש אַליין, דער עיקר פון תפלה — די כוונה הלב, די רוחניות וואָס איז אים, עס
מז זיין דאָס דאווענען בידיבור: אַבער זאָס איז בכלי צו דערזעקן די כוונה, ווייל "קול
מעורר הכוונה".

- 5) מלכים א' ח, כח.
 - 6) שו"ע אורחחיים סי' צ"ג, א. ואפילו מוזין לכהניק הממלה אינו משמעת אלא פנימין (פירוש א' א).
 - 7) שו"ע דברים יא, יב. תענית ב, א.
 - 8) ויקרא ט, כד.
 - 9) ראה שלח' מט, תענית ארית בסמוך (ויא' ב) (ט"ו).
 - 10) ראה תבא' ופס"ח ופס"ט.
 - 11) לקיטת אורי בת, טע"ח, משא"פ תבא' אורי ויז שווי ויז ששוי תיפין תיפין ותיפין ותיפין
- ויעצ'ה תבא' טע"ח ובק"א.

בידוע בעיני הדפויש בין קיש לשיע שקישי היא מיושב לפי שהוא בעולם הכריאה אבל
שמו"ע שהוא באצ"ה מעומד דוקא (עמיש מצוה רע"ז בסופו).

ענינו בזמן הזה:

והנה משחך בהמ"ק ואין אנו יכולים לעשות חובותינו בהבאת הקרבנות ליהוה
אבילת מזבח ואבילת אדם ובעלים מתכפרים, ואת יתן אל לבנו מאדיל (ברכות נ"ה א)
ע"פ יזקאל מ"א כ"ב) זה השולחו אש לפני ה' לפתח מזבח מזבח אמת וסוים בשולחו
לומר לך שעשוי שולחני של אדם מכפר עלי' כי גם ענין כוונה האבילה הוא בשביל
הבידורים.

דרך מנחת יע 180 ואילך

* * *

נמנע הנמנעות

בייזע חלקים וסוגים פון קרבנות, זיינען פארבונדן מיטן מקום המקדש: קרבנות
בגשמיות איז דאָך פשוט אַז זיי זיינען פארבונדן מיטן מקום המשכו ומקדש, וואָרום

במשותקים המשכו באסור הכמות — אַז מ'זאָט אויפגעשעטעלט דעם משכו אין געוואָרן
אסור צו ברענגן קרבנות אויף די כמות, און אַזוי דערנאָך אַז, באַז לירושלים" האָט מען
אין אן אנדער אָרט, אויסערן בית המקדש ניט געטאָרט מקריב זיין קיינע קרבנות: און
אפילו קרבנות ברוחניות — תפלה, וואָס מעג זיין אומגעטום (אויסער אין אַ "ביתא" וואו
צוליב פיוור הנפש קען מען דאָרט ניט מכוון זיין ווי עס דארף צו זיין וכיצא כוונת) —
פונדעסטוועגן ווערט דאָך דער בית המקדש אָנגערופן אויף אַז ענטמל, "וזה שער
השמים", דאָרט איז דער אָרט דורך וואָגען עס גייען דורך די תפלות אַל עמאל, וואָס

- 1) ותיב פיר מ"ד, ח.
- 2) ברכות ל"ג, ב. שו"ע אורחחיים סי' ג, ה.
- 3) ראה משו"ע אר"ח סי' ט.
- 4) בראשית כח, י.